

Útok na čierne políčko

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2026)	Stanislav Hoferek

O knihe

Nápad prepojiť šach s Dungeons and Dragons je v svojej podstate zaujímavý. Ešte podstatnejšie je samozrejmé prevedenie. Ako môže partia šachových figúr splniť ťažkú úlohu, na ktorú nie sú ani trochu stavané?

Skladanie výpravy.

Všetko sa začalo jedného úplne obyčajného dňa. Ekonomická situácia bola neutešená a kde to nejde logikou, tam prídu kúzelné, okamžité riešenia. Sľuby sa skombinujú s vyhrážkami a už je to tu. Už sa niečo deje.

„Si moja pravá ruka. Preto práve tebe najviac dôverujem.“ hovorí kráľ.

„Som po tvojej ľavici, ale v poriadku. Čo je potrebné urobiť?“ pýta sa čiernopoľný strelec.

„Tu máš deväť zlatiek. Urob, čo je potrebné urobiť.“

„Ale čo je potrebné urobiť?“

„Získaj poklad. Stráží ho drak a horda goblinov. Použi tie zlatky na najatie svojho tímu a splň svoju úlohu.“

„Môjho tímu? Akú úlohu?“

Kráľ odchádza. Ostáva len strelec a hromádka zlata. Dosť na to, aby sa dalo s niečím začať. Dá sa ale aj niečo dokončiť?

„Čo mám robiť? Ako mám prejsť cez všetky tie nebezpečenstvá? Ja nemôžem viesť celú armádu špecialistov. Moja vlastná kapsa je prázdna. A deväť zlatiek od kráľa sa ľahko rozkotúľa. A vôbec, koho mám zobrať? Aké sú moje možnosti?“

Strelec uvažuje. Vyťahuje kus papiera a píše si svoje poznámky. Všetky svoje nápady opravuje a škrtá.

„Vyzeráš smutne. Alebo unavene? Alebo... to je jedno. Niečo s tebou nie je v poriadku. Teba niečo trápi!“ prihovára sa strelcovi jazdec.

„To až tak dobre vidno?“

„Hodil by sa ti rum. Alebo poldeci. Niečo na zlepšenie nálady. Na uvoľnenie.“

„O to nemám záujem.“ odpovedá pomaly, nevýrazne strelec.

„A čo tak pivo? Pivečko neublíži. Poriadne si logni a uvidíš svet z inej perspektívy.“

„Ty máš na všetko inú perspektívu vždy, keď si na stoličke pokrútený ako paragraf, keď to s alkoholom preženieš.“

„To je utriedenie myšlienok.“

„Utriedenie myšlienok? Však si z toho nič nepamätáš.“

„Potreboval som zabudnúť.“

„Aj to, ako sa voláš a kde bývaš?“

„Nikto nie je dokonalý.“ odpovedá mu jazdec a poriadne si dáva piva z veľkého korbela.

„Ty mi nepomôžeš.“ hovorí smutne strelec.

„Tak schválne. Povedz mi viac o kráľovi a jeho pláne.“

„Mám získať poklad. V ceste je drak a sú tam tiež goblini. A ja mám len deväť zlatiek.“

„Potrebuješ jazdca.“

„Ako si na to prišiel?“

„Vojenská logika. Jednoduchá. Povedz si, čo už máš a čo ti ešte chýba.“

„Som strelec. Nič viac nemám zatiaľ. Len tie zlatky.“

„Potrebuješ niekoho, kto tomu dá rýchlosť. Moment prekvapenia. Potrebuješ jazdca. Jeden je za tri zlatky, dvaja sú za šesť. To máš. Ešte ti tri zlatky zostanú. Na poriadne zásoby pivečka.“

„Alebo ťa nezoberiem so sebou a pošlem ťa na liečenie. Odkedy ťa poznám, tak je to stále len chmeľ, hrozno, pálené slivky a nie vždy dobré rady.“

„Takto si ma nezískaš,“ hovorí posmešne jazdec, „ale hlásim sa do boja!“

Pre strelca je matematika veľmi jednoduchá. Pred ním je dlhá cesta a on je ten, kto má vybrať tím. Ako ho ale pospájať? S kým?

„Čo by si povedal na dámu? Keby som išiel ja a dáma?“

„Ty chceš nechať úspech či neúspech výpravy na jednej žene? Dáma stojí deväť zlatiek. Takže by to bola naozaj len dvojica. Ty a ona. A aj keď poznám jej silu a schopnosti, myslíš, že ťa sama dostane z nebezpečenstva? Alebo že prejde cez všetky nástrahy len s tvojou pomocou? Čo ak sa zraní, bude unavená alebo horšie, ak ju niekto niekde zviaže či unesie? Čo urobíš?“ pýta sa jazdec a zvažuje, čo by urobil sám. Samozrejme po poriadnom osviežení.

„Najjednoduchšie riešenie je zobrať jazdca, vežu a pešiaka. Nie preto, že by to bolo to najlepšie, ale asi nič lepšie neposkladám.“

„Silák sa hodí. Tuto tento chlap sa nudí a vyzerá ako veža. Spýtaj sa ho.“

„A tebe by nevadilo, keby bol v skupine niekto silnejší ako ty?“

„To je konina. Vždy je niekto niekde silnejší. Zvykol som si.“ odpovedá jazdec.

Strelec si prezerá siláka, ktorý nie je tak ďaleko. Po chvíli kráča k nemu.

„Hej. Si voľný? Máš čas? Potrebujem siláka na výpravu. Nebezpečnú.“

„Pche! To si tu dobre! Zaplať a ideme.“ odpovedá veža.

„Len tak? Nechceš vedieť viac?“

„Potrebujem vedieť viac?“

„Nebojíš sa goblinov?“

„Nebojím sa nikoho.“

„Ani draka?“

„Ak ho zložíš, tak nie.“

Pre strelca je veža veľmi záhadná. Žiadne dlhé diskusie. Ani množstvo údajov a podrobností.

„Tak to beriem. Ešte potrebujem pešiaka.“ hovorí strelec veži.

„Pešiaka? Načo? Bude len zavádzať.“

„Môžem si ho dovoliť.“

„Takže ho zoberieš len preto, že si ho môžeš dovoliť? Zoberieš z trhu pokazené ovocie domov, lebo si to môžeš dovoliť?“

„Ak sa dá vypáliť, tak prečo nie,“ odpovedá namiesto strelca jazdec, ktorý sem zázračne rýchlo doskákala.

„Mám úlohu. Potrebujem vežu, jazdca a pešiaka.“

„Nepotrebuješ žiadneho pešiaka. Pešiáci sú pomalí a slabí.“ presviedča veža.

„Ja mám pešakov rád,“ pridáva sa jazdec. „Dokážu bojovať a postupovať. Kryť ostatných.“

„Zavádzajú.“ dodáva veža.

„Tebe alebo tým, ktorí bojujú proti tebe?“ odpovedá jazdec.

„Všetkým.“ tvrdohlavo hovorí veža.

„Berieme ho. Ja v ňom vidím potenciál. Budeme ho potrebovať.“ tvrdí strelec a ukončuje diskusiu.

Neustále si však všima, že názor na pešiaka je niečo, čo delí skupinu. Prvý konflikt je na svete, a to ide o niekoho, koho ešte nevideli.

Trojica si vyberá jedného z pešakov. Klasický, typický pešiak. S palicou, priemernou odvahou a zatiaľ s minimom osobných skúseností s priamym bojom.

„Ideš k nám?“ pýta sa strelec.

„Kam k nám? Čo máte na pláne?“ zvedavo sa pýta pešiak.

„Ide o dôležitú úlohu. A potrebujeme teba.“

„Prečo mňa?“

„Pretože si ťa môže dovoliť.“ hovorí veža.

„Pretože vidím tvoj potenciál.“ hovorí strelec.

„Pretože pešiáci sú fajn a sú užitoční.“ hovorí jazdec.

„Takže ide o nejakú veľkú úlohu a prichádzate za mnou, i keď z úplne odlišných dôvodov? Jeden hovorí, že som na predaj. Druhý o tom, že mám potenciál. A jeden z vás si spomenie na moju užitočnosť. Ale čo z toho mám ja? Prečo by som mal ísť niekde ďaleko a plniť rozkazy?“

„Kráľov rozkaz bol uložený mne. A ja hľadám ideálnu partiu na to, aby bola misia úspešná.“

„Aká misia?“ pýta sa pešiak.

„Musíme sa dostať k pokladu. V centre diania bude drak a horda goblinov.“

„Ale ja neporazím draka. Ani hordu goblinov.“

„Samostatne to nezvládne nikto z nás.“ hovorí strelec.

„Ale keď som sám stál proti presile, tak som dokázal veľké veci. Išiel som sprava i zľava, porážal som nepriateľov, blokoval som únikové cesty.“ tvrdí jazdec.

„To si pamätáme. A následne si vstal na tretí deň a v troch jazykoch si hovoril, ako veľmi ťa bolí hlava.“ odpovedá mu strelec a všima si, ako sa veža smeje. Zvláštny pohľad.

Strelec mňa za pešiaka poslednú zlatku. Tým má. Úloha je ale pred ním.

Cesta

Štvorica sa púšťa do putovania. Cesta je dlhá a úzka, len dve políčka. Pre strelca je to zvlášť obtiažne.

„Počuj, strelec, nechodíš nejako zvláštne?“ pýta sa jazdec.

„Prečo?“ odpovedá strelec.

„Ideš tak... no neviem. Doľava, doprava, doľava, doprava.“

„To je moja nevýhoda. Nevieť ísť tak rovno, ako ostatní.“

„Však sa dvojnásobne nabeháš.“

„Ty tiež nejdeš priamo najrovnejšie.“

„To je pravda. Tak na to sa napijeme!“

Strelec si zo slušnosti trochu logne z nápoja, ktorý má jazdec v ruke.

„Fuj, čo to je?“

„A viem ja? To v takej dedine niekto niečo pálil a mi to dal.“

„Pália ma z toho oči.“

„To si zvykneš. Ale tá dochuť je príjemná.“ komentuje jazdec.

Strelec si prezerá celú partiu. Má na to čas, keďže sa pohybuje pomaly. Vidí pešiaka, ktorý išiel dvojnásobnou rýchlosťou hneď na začiatku, ale teraz sa len pomaly presúva. Rovnako ako on. Len neskacká zo strany na stranu a pomaly, postupne, napreduje.

„Ako si to myslel s tým potenciálom?“ pýta sa pešiak.

„Skutočne. Myslím, že pešiak má potenciál.“

„Ak by si mal o jednu zlatku menej, tak by si ma vôbec nevybral. Som tu len preto, že moja cena je nízka.“

„To nie je pravda. Mohol by som zobrať jednoducho iné usporiadanie. Moje schopnosti sú dosť nevhodné na túto cestu. Ale ja mám tú smolu, že mne túto úlohu vybral sám kráľ. Ja som nemal na výber.“ odpovedá strelec.

„Veža hovorí, že si ma môžeš dovoliť. Preto som tu.“

„Dostal som deväť zlatiek. Za to si nemôžem dovoliť veľa. Rád by som mal kamaráta, druhého strelca. Ale kde na to vziať? Koho nezobrať?“

„Ja by som to vyriešil na tvojom mieste jednoducho. Zobral by som jazdca a šiestich pešakov.“

„Prečo šiestich pešakov?“

„Pretože sme rovnakí. To nie je hanba. Vieme postupovať, vieme sa kryť. Vieme všetko otvoriť i zatvoriť. Sme disciplinovaná hradba. A ty si hovoril niečo o potenciále. Aký potenciál má šesť pešakov?“ pýta sa pešiak.

„Páči sa mi, ako uvažuješ, maličký.“ pridáva sa jazdec a veselo cvála sem a tam. Vôbec mu nevádi, že necvála úplne rovno.

Kým strelec si s pešiakom a jazdcem celkom rozumie, pre vežu je celé putovanie úplne nudné.

„Fííííí! Fííííí!“ vychádza z veže. Silný chlap jednoducho uteká kde chce, ale čoraz viac ho táto činnosť nudí. Dokáže sa rýchlo presúvať, ale raz je pred všetkými, potom zase za nimi. Nepáči sa mu pokračovať v pomalejšej formácii.

„Ty si ale rýchly.“ hovorí strelec.

„Niektorí musia byť. Ale s vami korytnačkami je to strašné.“

„Ja budem rýchlejší, až bude cesta o niečo širšia.“

„Že širšia cesta. Však si taký vyzíabnutý a potrebuješ širokú cestu? A tí dvaja čo? Jazdec si bude stále postupne hopkať a tá tvoja investícia za jednu zlatku bude vždy vzadu.“

„My nie sme pomalí, len ty si veľmi rýchly.“ hovorí jazdec a znechutene si odgráva.

„Rýchly? To hej, som rýchly. Žiadny krpatý pešiak mi nestojí v ceste.“

„Len pokoj, vážení,“ upokojuje strelec. „Máme jednu spoločnú úlohu. A výzvy nás ešte len čakajú.“

„Ja by som do výzvy aj išiel, ale čakám na korytnačky.“ hovorí veža.

„Ja nie som korytnačka!“ ozýva sa jazdec.

„Veru. Korytnačka vie ísť rovno.“ odpovedá veža.

Cesta sa tiahne. Každý rozpráva o svojom pohybe a o svojich možnostiach. Pritom všetci vedia, že goblini sú niekde pred nimi. I celá úloha.

„Jednu vec nerozumiem,“ pýta sa pešiak ostatných. „Na čo je kráľovi ten poklad? A kto ho tam nechal? Za mňa je to celé hlúpe. Myslím si, že v tom je niečo iné. Úloha v úlohe.“

„Nemusí byť vždy všetko zložité. Zoberieme truhlicu a donesieme ju.“ odpovedá veža.

Pre strelca je to však logická úvaha. On je tá pravá ruka. On má zodpovednosť. Ale stále je len strelec. Jedna z figúr.

Goblini

Cesta sa kľukatí a komplikuje. Niekde je tak málo priestoru, že je ťažké sa vôbec dostať z miesta A na miesto B.

Cesta však nie je jediný problém. Kráľ spomínal, že tu budú goblini. Možno celá bojová banda. Ale žiadna armáda sa nekoná.

„Tak čo, ideme na to?“ pýta sa veža a pripravuje sa na beh.

„Koľkých vidíš?“ pýta sa strelec.

„To je jedno. Rozdupem ich do zeme!“

„Mám dobrý dôvod sa pýtať. Vidím len dvoch.“

„To zvládnem!“ hrdó hlási veža.

„Niečo tu nesedí. Nemalo by to byť tak ľahké a jednoduché.“

„Obkľúčime ich?“ pýta sa jazdec a pozorne sleduje situáciu.

Kým sa dohadujú, dvojica goblinov si ich všíma. Jeden z nich sa chce schovať, zatiaľ čo druhý neverí vlastným očiam, že sa na neho pozerajú štyri šachové figúry.

„Postavím sa do čela formácie?“ pýta sa pešiak a razí si svoju cestu dopredu, i keď nie priveľmi rýchlo.

„Netreba formáciu. Stačí ich vyhodiť.“ tvrdí veža.

„Obkľúčim ich? A čo keby sa predviedol náš veliteľ?“ pýta sa jazdec.

Úloha je pevne daná pre strelca. Ten má však pochybnosti.

„Tak čo, postaráš sa o niekoho z diaľky?“ pýta sa jazdec.

„Sú na nesprávnom poli.“

„Obidvaja?“

„Obidvaja.“

„Tak ale ty si strelec. To by nemalo vadiť.“

„Som na bielom poli. Museli by prejsť aj oni na biele.“

„A čo ak to neurobia? Čo potom? Budeš len čakať? Nevieš to nejako precvárať?“

„Tak ako ty? Nie. Nechcem. Vlastne by som aj chcel, ale som viazaný na jednu farbu. To je moja hlavná vlastnosť. I moje preklatie.“

Pre pešiaka, jazdca i vežu je to zaujímavá scéna. Otvorene niekto zo štvorice hovorí o preklatí. Nie malá nevýhoda, len hotové preklatie. Niečo, čo zmení život k horšiemu a pridá celú skupinu nepríjemností, z ktorých sa nedá ľahko dostať.

„Ak ja mám takú nepríjemnú vlastnosť. Nevieť ísť rovno. Najskôr som si myslel, že je to z chlastu, ale potom som zistil, že už som raz taký.“ priznáva jazdec.

„Dočerta, kedy si ty vlastne začal piť?“ pýta sa strelec.

„Čo bude s tými goblinmi?“

„Máme sa ich zbaviť.“

„Tak poďme na to!“

Skôr, ako stihne strelec niečo urobiť, je už dvojica goblinov spacificovaná. Jedného rýchlo prevalcoval jazdec, druhého veža. Pešiak sa postupne presúva ich smerom, ale nemá ako zasiahnuť.

„Ideme ďalej?“ pýta sa veža.

„Mali by sme zistiť, či niečo vedia.“ kontruje strelec.

„Áno? A čo ti povedia? Že boli v ceste?“

„Možno vedia niečo o drakovi a poklade.“

„A čo chceš vedieť od goblinov? Boli v ceste a už nie sú. Teraz drak a potom poklad.“

„Možno je ich tu viac. Alebo nie?“ pýta sa strelec a pozerá sa na všetky strany.

Po ostatných goblinoch však nie sú ani stopy. Ale aj tak je zvláštne, že tu boli len dvaja. Bez dialógov a monológov. Len dvaja úplne obyčajní goblini.

„Vyhrali sme a to chce panáka!“ hlási jazdec, ale jeho dobrá nálada sa neprenáša na ostatných.

„Niečo nie je v poriadku. Fakt nie je.“

„S tebou nie je v poriadku. Plníme úlohu, zaplatené máme, určite bude aj časť z koristi.“ hovorí veža.

„Mali by sme zistiť viac o drakovi.“

„Drak má krídla, oheň a pancier. Čo viac potrebuješ vedieť?“ logika siláka je jednoduchá.

„Neviem. Asi niečo o tom, prečo vlastne je v tejto výprave. A aký zmysel má celá táto výprava.“

„Poďme k nemu. Porozprávaj sa s ním o čom chceš. Hlavne je dôležité, aby išiel z cesty. A aby sme mali otvorené dvere k pokladu.“

Drak

Dračia jaskyňa je čoraz bližšie. V skupine však prichádza k diskusii, ktorá ju rozdeľuje. Kým časť sa nebojí tmavých, neznámych priestorov a draka v nich, druhá časť je skeptická a právom vystrašená.

„Neviem ako vy, ale ja sa už teším. Na poriadny boj. Prídeme, premôžeme draka a ideme ďalej. Potom to v krčme poriadne preberieme!“ začína jazdec.

„Ja sa nebojím boja, ale drak? Drak má oheň, my nie. A ak to bude ako s tými goblinmi, že nám bude strelec nanič, tak potom čo? Čo urobíme?“ sťažuje sa veža.

„Len som mal problém v tom, že ani jeden z tých goblinov nebol na správnom poličku.“ odpovedá strelec.

„Takže ty si nevedel urobiť vôbec nič? Len si tam tak stál? A ak bude drak na nesprávnom poličku, tak ty nepomôžeš?“ frfle veža.

„Je to risk. Pravdepodobnosť. Nie je to tak jednoduché.“

„Takže sme obetní baránkovia? Musíme sa postaviť ku kráľovi tak, aby sa na nás vrhol a až potom zakročíš?“ pokračuje v sťažovaní sa veža.

„V tom prípade budem Avenger. Pomstiteľ. Ale dúfam, že sa to nestane.“ vysvetľuje strelec.

„Si k ničomu.“

„Je veliteľ. Správajte sa k nemu tak,“ spozornie pešiak. „Dvaja goblini padli bez námahy. Aby padol aj drak, tak bude treba nás všetkých.“

„Tebe dal kto slovo, krpec?“ sťažuje sa veža.

Zrazu sa celý pohľad na draka i na celú výpravu mení. Tolerancia a spolupráca má svoje limity a pre najdrahšiu a najsilnejšiu figúru sú pohľady tých ostatných menej dôležité.

„Čo keby sme celého draka preskočili?“ pýta sa jazdec. „Máme doniesť nejaké to dračie srdce alebo dračiu hlavu? Nestačí, ak prideme s pokladom?“

„Ja navrhujem dostať sa až na koniec výpravy. Potom uvidíme.“ nadhadzuje pešiak.

„Ak tomu dobre rozumiem, tak drak je nepovinný. Môže byť z toho výhoda, ale skutočne dôležitý je ten poklad.“ pridáva strelec.

„Takže ste zbabelci. Hráte sa na bojovú družinu, ale ku goblinom sa ani nepriblížite a zvažujete, ako sa vyhnúť drakovi. Ste to ale hrdinovia.“

„Nemusíme byť hrdinovia, len nechceme prísť o život.“

„Tak viete čo? Ja idem po drakovi. Pokojne sám. Spomeniem, že ste boli príliš bojazliví.“

„Mali by sme ísť všetci spoločne, alebo nieist.“ dodáva strelec.

„Radšej tam poďme všetci, skôr ako bude malér,“ dodáva jazdec a už si predstavuje, aké by to bolo, keby o ňom niekto v krčme hovoril že je zbabelec.

Štvorica sa dostáva do dračieho brloha. Drak ich sleduje a tiež zdraví.

„Vitajte, pútnici. Predpokladám, že idete preniesť poklad do svojich domovov.“ začína drak.

„Prišli sme ťa zabiť.“ okamžite vylieza z veže.

„Tak to nie. Už tu bolo veľa dobrodruhov. S väčšinou som sa dohodol. Žiadne zabíjanie drakov sa nekoná.“

„Ale ty si drak. Musíme ťa zabiť!“ nahnevane kričí veža.

„Ty si človek. Musím preto zabiť ja teba? To je hlúpe. Je lepšie dať sa na meditáciu a cestu nenásilia.“

„Ale ty občas unesieš nejakú princeznú.“ dodáva strelec.

„Vieš, koľko je princezien? A koľko ich je ešte chránených vo veľkých hradoch? To skôr si odvláčim nejakú negramotnú sedliačku z maštale. Unášanie len princezien je nepraktické.“

„Takže zabíjaš ľudí!“ neisto sa ozýva pešiak.

„Aj biskup kradne keď má hlad. Pôvodne to bolo o drakoch, to ste nevedeli?“

Strelec vyzerá byť zamračený. Kladie si hneď niekoľko otázok. Má ho zabiť alebo nie? Je to skutočne zloduch, alebo len obyvateľ, ktorému narástli krídla?

„Necháme ťa žiť. Ale povedz mi viac o poklade.“ hovorí naliehavo strelec.

„Toto už poznám. Všetky tie slová o nechaní nažive. Niekto je čestný a niekto nie. Tak ja si na týždeň odletím a hotovo. A samozrejme z bieleho políčka. Viem, kto si.“

„Kto podľa teba som? Niekto s čiernymi myšlienkami?“

„Skôr niekto s čiernymi políčkami. A ja nechcem byť súčasťou konfliktu. Tak ako niektorí goblini, ktorí žijú v tejto oblasti, ale pravidelne ich niekto z niečoho obviní a pozabíja. To je nesprávne.“

Drak poriadne kýve svojimi krídlami a odlieta. Niekde na sever. Ďaleko od štyroch dobrodruhov.

„Cesta k pokladu je voľná! Poklusom vpred!“ hlási jazdec.

Poklad je však úplne iný, ako sa očakávalo. Veľká, stará truhlica, nemá žiadne špeciálne zdobenie. Má však veľké zuby, dlhý jazyk a magickú schopnosť jemného vznášania. Klasický mimik. Z dračej jaskyne.

„Robte niečo! Robte niečo!“ vykrikuje jazdec, ktorého kôň zhodil zo sedla.

Silák sa snaží päťami bojovať s oživenou truhlicou, ale márne. Navyše je truhlica neustále na bielom políčku a strelec s ňou nemôže nič urobiť. Následne sa truhlica púšťa do jazdca a ten proti jej silným zubom nemá najmenšiu šancu.

„Premeň sa! Premeň sa na niečo!“ kričí strelec na pešiaka a ten uteká, hoci pomaly, ku špeciálne značeným políčkam.

Premieňa sa na krásnu, vysokú a silnú dámu. A práve túto dámu si dáva ako tretí chod mimik. Na čiernom políčku. Šanca pre strelca.

Jediný, dobre využitý výstrel, zasahuje truhlicu. Náboj sa zasekáva hlboko do dreva. Na činnosť truhlice to nemá žiadny vplyv.

Ostáva jediné. Útek. Dlhý, namáhavý a na diagonálny naviazaný ústup. Po všetkých tých dlhých cestách a pomedzi mŕtvoly goblinov. Pri všetkom tom chaotickom ustupovaní si strelec všimá dve knihy, ktoré mali goblini so sebou. Jedna je o rýchločítaní a druhá o rôznych spôsoboch, ako uspať či zneškodniť mimika. Strelec sa ale ani do jednej nemôže pustiť. Musí utekať ešte veľmi dlhú cestu a musí to robiť tou najnižšou možnou rýchlosťou. Až kým sa cesta nerozšíri. Alebo kým sa neuzavrie kvôli údržbe.

Strelcovi idú hlavou dve myšlienky. Ako to všetko vysvetlí kráľovi a či nemalo byť zmyslom dobrodružstva sa s goblinmi, ktorí vedia čítať, skamarátiť. Práve ich smrť totiž spôsobila smrť družiny. A hladná a agresívna truhlica zničila nielen plány strelca a kráľa, ale aj pomíňala celkom zbytočne deväť zlatiek. Poklad ničí poklady, z odmeny je trest a zo spoľahlivej pravej ruky je niekto, kto si nevie poradiť s niekým bez rúk a bez nôh.